

LENGYEL ÁDÁM

Bölcsészlet- és Társadalomtudományi Kar

Történettudományi Doktori Iskola, Jelenkortörténeti Program

adamlengyel92@gmail.com

„Rendben, maga mondja meg az elnöknek...”

Kutató-mentő bevetések előkészítése az öbölháborúban

Bár az 1990-1991-es öbölháború során a szövetséges erőknek sikerült alacsony veszteségek mellett felszabadítani Kuvaitot Irak megszállása alól, a harci kutató-mentő (CSAR) alakulatok szempontjából azonban a hadjárat egyáltalán nem nevezhető sikertörténetnek. A végrehajtott bevetések elenyésző százalékában sikerült a célszemélyeket megmenteni, és sokszor még a sikeres akciókat is csak félsikerként könyvelhették el. Ennek a borzasztó teljesítménynek a fő oka azonban az elmaradott szervezési rendszerben és a parancsnokságok ilyen jellegű akciókkal szembeni ellenállásában keresendő.

Előadásom során azt kívánom bemutatni, hogyan zajlott az Amerikai Egyesült Államok Különleges Erőinek, köztük a kutató-mentő akciók végrehajtásáért felelős US Air Force Pararescue alakulatoknak a kitelepülése és az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokságba (JSOC) való betagozódása. Kitérek arra, hogy az ilyen jellegű akciókkal milyen módon számoltak – vagy épp nem számoltak – a Desert Shield és Desert Storm hadműveletek során, mik lehettek az okai annak, hogy a tábornokok nem támogatták az ilyen jellegű akciókat. Végezetül azt is, hogy a légénységi állomány részéről, mind a Légierő, mind a Hadsereg, mind pedig a Haditengerészet szemszögéből mi volt az általános vélekedés és hozzáállás a harci kutatás-mentéshez.